

— Вода, водица! Моля ви се, дайте ми малко вода, живъ изгорѣхъ! — молилъ се ранениятъ.

Но где вода на тази височина! А слънцето печало силно. Отъ никжде вѣтрецъ, ни прохлада.

Когато падналъ ранениятъ попъ Сава, като изневиделица, между скалитъ задъ височинитъ, си подало главата едно козарче, да види, какво става на върха. Ботевъ го съзрѣлъ и го помолилъ да обади, где има наблизю вода и да донесе малко. То веднага се затичало и донесло отдолу една кратунка съ вода. За тази услуга войводата му далъ една жълтица награда и бързо занесалъ водата, да разхлади ранения свой другаръ, попъ Сава.

А боятъ все продължавалъ. Откъмъ Вратца се дигналъ димъ, а изъ пѣтя за къмъ Милинъ-камъкъ се вдигналъ прахъ.

— Момчета, ето помощъ иде! Вратца гори, а врачани ни идатъ на помощъ. Напредъ, ние не сме сами!

— Да живѣе България! — викнали радостно изморенитъ и загорѣли момчета. Тѣ изкочили и се нахвърлили върху турцитъ.

Но радостъта на нашитъ момчета не била за дълго. Скоро се разбрало, че тѣзи, които идѣли, не били врачански въстаници, а редовна турска войска. Около 100 души турски пехотински войници, яхнали на коне, тичали отъ Вратца, за да стигнатъ навреме на Милинъ-камъкъ. Изеднѣжъ се показали тѣхнитъ червени фесове, и засвирила войнишка трѣба.

Мракъ и дълбоко отчаяние се въцарили въ лагера на въстаницитъ. Всички млъкнали. Лицата имъ посърнали още повече.

И, като вѣнецъ надъ всичко, въстаническото знаме, което гордо се развѣвало, изеднѣжъ се повалило. Знаменосецътъ, Никола Куруто, билъ ударенъ въ корема и падналъ на земята. Грозни и тържествуващи викове се чули отъ страна на неприятелитъ.

Всичко това още повече обезсърдило въстаницитъ. Отчаялъ се и самъ Ботевъ, който до този моментъ все още вѣрвалъ, че отъ Вратца ще пристигне помощъ. Но сега тая надежда изчезнала.

Д. Чолаковъ

ЗИМА

Кждето да погледнешъ — само снѣгъ,
и вредъ е бѣло, бѣло, бѣло...

И клончето на малката брѣза
и то отъ снѣгъ е натежало.

Не се чернѣе близката гора,
не се синѣй и планината —
навредъ е само бѣло, само снѣгъ,
и спи подъ бѣлъ покровъ земята.

Вл. Русалиевъ